

**Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2008 r. —
Luksemburg przeciwko Komisji**

(Sprawa T-232/08)

(2008/C 209/104)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: F. Probst, pełnomocnik i adwokat M. Theisen)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji C(2008) 1283 Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 8 kwietnia 2008 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez Wielkie Księstwo Luksemburg z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), w zakresie w jakim w odniesieniu do lat finansowych 2004-2005 wyłączyła ona z finansowania wspólnotowego, do wysokości 949.971,51 EUR, wydatki poniesione przez agencje płatnicze z powodu braku zgodności z przepisami wspólnotowymi,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 8 kwietnia 2008 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) ⁽¹⁾, w zakresie w jakim wyłącza ona w odniesieniu do lat finansowych 2004 i 2005 niektóre wydatki poniesione przez Luksemburg.

Odnosząc się do planowania kontroli beneficjentów na miejscu, strona skarżąca twierdzi, że Komisja niesłusznie zarzuca, że dokonała większość kontroli w tym samym okresie roku, zamiast przeprowadzić je w trakcie całego roku, oraz że nie zawsze uwzględniała optymalny okres weryfikacji określonych zobowiązań.

Strona skarżąca podnosi ponadto, że wbrew temu, co twierdziła Komisja przed organem pojedynczym, na etapie przed wniesieniem skargi do Sądu, przeprowadzone kontrole na miejscu dotyczyły w rzeczywistości całości zobowiązań beneficjentów od czasu rozpoczęcia biegu terminu zobowiązania.

Strona skarżąca jest zdania, odnosząc się do dokumentacji kontroli przeprowadzonych na miejscu, że wyłącznie fakt, iż sprawozdania kontrolne nie są wystarczająco szczegółowe, jak twierdziła Komisja na etapie przed wniesieniem skargi do Sądu, nie oznacza ipso facto, że kontrole nie zostały przeprowadzone

i nie dowodzi istnienia ryzyka finansowego, które uzasadniałoby zastosowanie korekty ryczałtowej.

Wreszcie strona skarżąca podnosi, iż brak zastosowania sankcji w przypadku stwierdzenia zawyżenia przez beneficjentów nie może stanowić podstawy konkrety ryczałtowej w wysokości 5 %, skoro rzeczywisty poziom dokonanych nieprawidłowo wydatków może zostać dokładnie określony. Poza tym kwota nieprawidłowych wydatków jest niezwykle niska w porównaniu z całkowitą kwotą wypłaconą przez Wspólnotę.

⁽¹⁾ Notyfikowana jako dokument nr C(2008) 1283, Dz.U. L 109, s. 35.

**Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2008 r. — EuroChem
MCC przeciwko Radzie**

(Sprawa T-234/08)

(2008/C 209/105)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: EuroChem Mineral and Chemical Company OAO (EuroChem MCC) (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: P. Vander Schueren i B. Evtimov, prawnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 238/2008 z dnia 10 marca 2008 r. kończącego częściowy przegląd okresowy przewidziany na mocy art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 w odniesieniu do cła antydumpingowego nałożonego na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji w zakresie, w którym nakłada ono cło antydumpingowe na skarżącą, jej zależne spółki produkcyjne i przedsiębiorstwa powiązane wymienione w motywie dziesiątym zaskarżonego rozporządzenia,
- nakazanie właściwym instytucjom, mając na uwadze ciężar naruszeń prawa wspólnotowego, zaniechania dalszego nakładania cła antydumpingowego na skarżącą, jej zależne spółki produkcyjne i przedsiębiorstwa powiązane, do czasu przyjęcia przez instytucje wspólnotowe środków koniecznych do wykonania wyroku Sądu Pierwszej Instancji
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, rosyjski producent i eksporter roztworów mocznika i azotanu amonu żąda na podstawie art. 230 WE stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 238/2008 ⁽¹⁾ (zwanego dalej zaskarżonym rozporządzeniem).

Na poparcie swego wniosku skarżąca podnosi jeden podstawowy zarzut nieważności składający się z trzech części. Skarżąca podnosi, że instytucje wspólnotowe błędnie określiły jej wartość normalną, co tę wartość sztucznie podwyższyło. Jednocześnie instytucje te przeprowadziły błędne porównanie z ceną wywozu i w związku z tym błędnie przyjęły wystąpienie dumpingu naruszając w ten sposób art. 1 i art. 2 rozporządzenia podstawowego ⁽²⁾, popełniając przy tym szereg oczywistych błędów w ocenie i naruszając podstawowe zasady prawa wspólnotowego. Naruszenia te doprowadziły zdaniem skarżącej do nieuzasadnionego zakończenia częściowego przeglądu okresowego bez zmiany środka antydumpingowego względem skarżącej.

Skarżąca podnosi w szczególności, w ramach pierwszej części zarzutu, że instytucje wspólnotowe dopuściły się błędu, co do prawa i naruszyły art. 2 ust. 3 i ust. 5 rozporządzenia podstawowego nieuwzględniając znacznej części kosztów produkcji skarżącej i kwalifikując je jako nierzetelne lub stosując de facto nierynkową metodę przy określaniu większej części normalnej wartości skarżącej.

W ramach drugiej części zarzutu, skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 5 zdanie drugie rozporządzenia podstawowego i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie decydując o dostosowaniu cen gazu. Ponadto, skarżąca podnosi, że Komisja niedostatecznie uzasadniła dostosowanie cen gazu na podstawie wewnątrzspółnotowych cen gazu w Waidhaus (Niemcy) i nie odejmując od kwoty dostosowania 30 % rosyjskiego cła eksportowego od rosyjskiego gazu.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podnosi, że instytucje wspólnotowe naruszyły art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego i dopuściły się oczywistego błędu w ocenie okoliczności odejmując od ceny wywozowej skarżącej powstające przy sprzedaży na rzecz pierwszego niezależnego odbiorcy koszty dystrybucji, administracji i ogólne oraz prowizje związane z przedsiębiorstwami powiązanymi, które tworzą wraz ze skarżącą ekonomiczną całość i należą do jej zintegrowanego działu sprzedaży.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 238/2008 z dnia 10 marca 2008 r. kończące częściowy przegląd okresowy przewidziany na mocy art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 w odniesieniu do cła antydumpingowego nałożonego na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji (Dz.U. 2008 L 75, str. 14).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2008 r. — Acron i Dorogobuzh przeciwko Radzie**(Sprawa T-235/08)**

(2008/C 209/106)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Acron OAO (Nowogród Wielki, Rosja) i Dorogobuzh OAO (Wierchniepropietrowski, Rosja) (przedstawiciele: P. Vander Schueren i B. Evtimov, prawnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 238/2008 z dnia 10 marca 2008 r. kończącego częściowy przegląd okresowy przewidziany na mocy art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96 w odniesieniu do cła antydumpingowego nałożonego na przywóz roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji w zakresie, w którym nakłada ono cło antydumpingowe na skarżące i przedsiębiorstwa z nimi powiązane, wymienione w motywie jedenastym zaskarżonego rozporządzenia,
- nakazanie właściwym instytucjom, mając na uwadze ciężar naruszeń prawa wspólnotowego, zaniechania dalszego nakładania cła antydumpingowego na skarżące i przedsiębiorstwa powiązane, do czasu przyjęcia przez instytucje wspólnotowe środków koniecznych do wykonania wyroku Sądu Pierwszej Instancji
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące, rosyjscy producenci i eksporterzy roztworów mocznika i azotanu amonu żądają na podstawie art. 230 WE stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 238/2008 (zwanego dalej zaskarżonym rozporządzeniem) ⁽¹⁾.

Na poparcie swego wniosku skarżące podnoszą jeden podstawowy zarzut nieważności składający się z trzech części. Skarżące podnoszą, że instytucje wspólnotowe błędnie określiły ich wartość normalną, co tę wartość sztucznie podwyższyło. Jednocześnie instytucje te błędnie przyjęły wystąpienie dumpingu naruszając w ten sposób art. 1 i art. 2 rozporządzenia podstawowego ⁽²⁾, popełniając przy tym szereg oczywistych błędów w ocenie i naruszając podstawowe zasady prawa wspólnotowego. Naruszenia te doprowadziły zdaniem skarżących do nieuzasadnionego zakończenia częściowego przeglądu okresowego bez zmiany środka antydumpingowego względem skarżących.